

Fra passiv til aktiv arbejdsmarkedspolitik

Af Viggo Thinggaard og Hans-Henrik Hansen

Fællesformand for HK Østjylland og formand for HK Kommunal Østjylland

De senere års beskæftigelsespolitik har lidt under en konstant strøm af lovændringer og bureaukratiske stramminger. Regeringen har derfor bebudet et markant kursskifte.

Vi er enige i, at det nuværende system ikke fungerer optimalt. Men hvad skal ændres?

Vi må erkende, at der skal politisk regulering til, hvis vi vil arbejdsløsheden til livs,

hvis vi vil sikre lønmodtagerne opkvalificering, rimelig understøttelse ved arbejdsløshed, kvinderne ligestilling på arbejdsmarkedet, bedre og sundere job m.v.

Kort sagt er der behov for en arbejdsmarkedspolitik, der retter sig mod både arbejdsgivere, lønmodtagere og det offentlige. I modsætning til en ren beskæftigelsespolitik som alene retter sig mod lønmodtagerne og kun regulerer arbejdskraftudbuddet - herunder bureaukratisk kontrol og mistænkeliggørelse af de ledige.

Finanskrise, offentlige nedskæringer og udflagning af private arbejdspladser fører til højere ledighed. Men det er ikke de lediges ansvar, og de skal derfor ikke tildeles ansvaret for ledigheden. Den lediges eksistensgrundlag skal sikres, bl.a. ved at dagpengeperioden forlænges. De ledige

skal vises respekt og behandles med værdighed; aktivering og uddannelse skal styrke den enkeltes selvværd og selvtilid og øge muligheden for et ordinært, overenskomstbetalt job.

Både virksomheder og ledige må have let adgang til jobcentrene. Det kræver nærhed og stabilitet. Det skal ske ved at styrke de eksisterende kommunale jobcentre. Erfaringen siger os, at problemerne ikke bliver løst med en fysisk omstrukturering. Det er for dyrt og vil tage opmærksomheden fra løsningen af de reelle problemer.

Den eksisterende incitamentsordning skal afskaffes. Den har tvunget kommunerne til at bruge de ledige som finansieringskilde og billig arbejdskraft frem for at udvikle deres kompetencer. Og den skal afskaffes, fordi den svækker det tværkommunale sam-

arbejde. Der er behov for et regionalt samarbejde, der er lokalt rodfæstet, så arbejdskraftområderne udvides samtidig med, at kommunerne fastholder det nære ejerskab af indsatsen over for både dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere.

A-kasser og jobcentre skal fra dag ét indgå i et konstruktivt samarbejde i forhold til de forsikrede ledige. Nuværende uhensigtsmæssige arbejdsgange og uklare snitflader skal overkommes.

Redskaber som revalidering, jobrotation og voksenlærlingeordning skal prioriteres. Der skal mere fokus på redskabsudvikling og faglighed. Mindre fokus på kontrol og registrering.

Fortsat udvikling af fagligheden hos jobcentrets ansatte. Det er vigtigt, at medarbejderne har reel adgang til efter- og videreuddannelse.

Kun advokaterne tjener på den sag

Af Poul-Martin Nielsen

Højbovej 22, Silkeborg

Regeringen vil skabe flere arbejdspladser, kan det gøres ved at lukke flere hele brancher?

Campingvognsforhandlere og bådforhandlere, to brancher, som er hårdt presset af

krisen, presses yderligere af regeringen (Skat) med millionkrav, for at have handlet i god tro, med handel over den tyske grænse, to hele brancher kan ikke have handlet i ond tro.

Tror regeringen, at de får penge ind på den kost?

Jeg er bange for, at det vil lukke rigtig mange firmaer,

som beskæftiger rigtig mange mennesker, som derfor vil havne i arbejdsløshed, da der ikke vil være andre i den branche, som kan give dem nyt arbejde.

Kan det være rigtig, at regeringen skal sparke til dem som ligger ned, så de kan komme helt ned???

Hvor vil regeringen hen

med den politik? De eneste, som tjener penge på den sag, er alle de advokater, som er sat ind på at prøve at få stoppet det politiske og skattemæssige galimatias som verner i Danmark.

Fremover må vi håbe, at politikerne kan lave love, som ikke kan misfortolkes, heller ikke af politikerne selv.

Afgiftsforhøjelser fører til misvækst

Af Mads Rørvig

Silkeborg, vækstordfører for Venstre

Økonomien skrumper, og med regeringens forhøjelser af skatter og afgifter er der på ingen måde bedring i sigte.

Dansk økonomi er på vej i den forkerte retning, og regeringen skubber på. Afgifter og skatter er ikke just en vækst-

starter - tværtimod. De netop offentliggjorte tal fra Danmarks Statistik taler deres tydelige sprog. Dansk økonomi skrumpede med 0,8 pct. fra 2. til 3. kvartal. Samtidig er forbrugertilliden i frit fald, hvilket er intet mindre end en katastrofe for vores økonomi.

Regeringen er sammen med Enhedslisten blevet enige om at opkræve yderligere fem milliarder kroner i skatter og afgifter. Al erfaring viser, at grænsehandlen stiger i takt med afgifterne.

Højere afgifter får danskerne til at købe mindre, og hvis folk endelig køber noget, ja, så er det meget sandsynligt, at det bliver i butikker uden for Danmark.

Blandt afgiftsforhøjelserne er en femdobling af den såkaldte NOx-afgift. Den rammer mange af de store industriarbejdspladser bl.a. den store cementfabrik Aalborg Portland. Formanden for Dansk Metal, Thorkild E. Jensen, anslår i en artikel i Børsen, at afgiftsforhøjelsen vil

betyde et tab på mindst 1300 arbejdspladser, fordi regeringens NOx-afgift tvinger virksomhederne til at flytte deres produktion til udlandet.

Helle Thorning-Schmidt og Ole Sohn lovede os en kickstart af dansk økonomi, men det eneste de kan finde ud af, er at sparke løs på virksomheder, der ligger ned.

Regeringens politik har intet med vækst at gøre; det skulle da lige være misvækst.

En overbefolket og hed verden

Af Dan Jørgensen

Medlem af EU-Parlamentet for S

Som man kunne læse her i avisen forleden, er verden ifølge FN nu befolket med mere end 7 milliarder mennesker. I 2050 vil der være mere end 9 milliarder sjæle på kloden. Det giver enorme udfordringer. Hvordan sikrer vi at denne udvikling bliver bæredygtig? En ting er sikkert: grøn energirevolution skal være en del af løsningen.

Man kan helt sikkert stille spørgsmålstegn ved om vi ikke er på vej til overbefolkede kloden, men det bringer os bare ikke meget videre. I stedet bør vi lede efter måder at tackle udfordringerne på.

Med flere mennesker følger også større ressourceforbrug. Tag et eksempel fra Kina. Hvis Riget i Midten fortsætter deres vækst frem mod 2030 (8 procent om året i gennemsnit), så vil de til den tid skulle bruge 99 millioner tønder råolie om dagen. I dag bruger

hele verden 85 millioner tønder råolie om dagen. Tilsvarende vil presset på en række andre ressourcer her i verden såsom stål, sjældne metaller, træ osv. blive enormt. Og måske værst af alt: emissionerne af drivhusgasser vil stige eksplosivt. Hermed står vi midt i en katastrofe.

Det siger sig selv at denne udvikling ikke kan fortsætte. Vi skal gøre noget. Første skridt må være at satse på at blive både mere energieffektive, således at vi efterspørger

mindre energi, og desuden sørge for at den energi vi bruger kommer fra vedvarende energikilder. Derfor er det glædeligt, at den danske regering nu går forrest med et meget grønt regeringsgrundlag, og en grøn første finanslov fra deres pen.

Næste skridt er at presse på i EU for at få hele Europa med. Sker det, kan vi også få andre dele af verden til at se, at det faktisk kan lade sig gøre at møde fremtidens udfordringer bæredygtigt.

» At Søren Kristensen ikke selv er helt vel tilpas ved situationen fremgår af en anden udtalelse, nemlig at »demokratiske processer kan altid diskuteres.« Jamen ok - så lad os gøre det. Forældrene føler sig snigløbet og taget ved næsen, og alene den kendsgerning burde være nok til at stoppe op og se på, om fremgangsmåden nu også er den rigtige?

KOMMENTAR

Af Steffen Lange, chefredaktør, Midtjyllands Avis

Troldebusken og demokratiet

Silkeborg Kommune har besluttet at lukke institutionen Troldebusken i Hvinningdal. Det er forældrene naturligvis kede af, men helt overordnet kan de fleste sikkert godt se, at faldende børnetal vil betyde færre institutioner. Ligesom det senere vil betyde færre spor på skolerne og om mange, mange år færre pladser på plejehjemmene. Men den tid, det bøvl.

Det er da også nok så meget fremgangsmåden i forbindelse med lukningen som selve beslutningen, der har vakt opmærksomhed. For realiteten er, at børne- og ungeudvalget først tager den reelle beslutning på tirsdag den 6. december. Beslutningen er altså forinden truffet af udvalgsformand Søren Kristensen, der har klaret sagen ved at drøfte den med sin næstformand, for derefter at orientere resten af udvalget.

Som menigt udvalgsmedlem ville jeg være ret træt af den fremgangsmåde, men det må de jo selv klare af i udvalget. Mere betænkelig bliver man som borger ved den fremgangsmåde, som Søren Kristensen udlægger med følgende ord: »Vi gør det for at skabe så lidt turbulens om lukningen som muligt.« Men er det, han siger, ikke reelt, at man vil undgå bøvl med forældrene? I stedet for at skabe en længere periode med diskussioner for og imod, skal forældrene stilles overfor en fuldbyrdet kendsgerning: Sådan er det bare, Jeres institution lukker!

At Søren Kristensen ikke selv er helt vel tilpas ved situationen fremgår af en anden udtalelse, nemlig at »demokratiske processer kan altid diskuteres.« Jamen o.k. - så lad os gøre det. Forældrene føler sig snigløbet og taget ved næsen, og alene den kendsgerning burde være nok til at stoppe op og se på, om fremgangsmåden nu også er den rigtige? Og om den valgte model ikke i virkeligheden skaber mere turbulens end den åbne dialog, som jeg forbinder med en demokratisk proces.

Resultatet ville sikkert blive det samme som i dag, men forældrene ville blive hørt. Og endelig kan det jo bestemt ikke udelukkes, at en stor forældrekræds med fingeren på den daglige puls kunne komme frem med andre forslag, der var lige så gode eller bedre end kommunens?

Jeg synes ikke kommunen fortjener nogen høj karakter for den »kunstneriske udførelse« i forbindelse med Troldebuskens lukning, og bedre bliver det ikke af, at man åbenbart tidligere på samme måde har »lusket« lukninger igennem.

Jeg vil gerne endnu engang understrege, at antallet af institutioner naturligvis skal tilpasses antallet af brugere, og at jeg på ingen måde anfægter Søren Kristensens eller andres demokratiske sindelag. Men som han selv skriver - de demokratiske processer kan diskuteres, og det synes jeg så, at man skulle gøre. Forhåbentlig med det resultat, at man når frem til mere åbenhed - selv om det kommer til at koste et par ekstra møder og en lidt længere sagsbehandlingstid.